

Đặng Trung Nhân

Những Chiều Mưa

Thành phố có những chiều mưa, mưa bất chợt, đến đột ngột vội vàng rồi ra đi đột ngột vội vàng. Cô nhỏ đôi khi ra phố quên không mang theo áo mưa. Lúc ấy, cô nhỏ đành đứng trú mưa dưới một mái hiên, một vòm cổng hay tán cây bên đường. Đứng mà nhìn mưa rơi, những dòng nước dăng dăng trên mái phố, bay xiên xiên mù trời đất. Cô nhỏ đưa tay ra cho những hạt mưa mát lạnh đậu vào, căng lồng ngực hít thở bầu không khí lành lạnh ngai ngái. Cô nhỏ vốn thích mưa. Mười bảy tuổi người ta thường có những ý thích lạ lẫm: thích một nhành hoa sim tím, một gói ô mai chua chua, một sớm mai nắng hồng và thích cả mưa chiều. Cô nhỏ cảm thấy mưa như những đứa trẻ hồn dỗi nhảy chân sáo trên đường phố đang ánh lên lấp la lấp lánh vậy. Cô nhỏ đứng chờ mưa tạnh lòng chẳng hề buồn bực, chẳng ca thán và tất nhiên không bao giờ cô nhỏ cau mày lại. Mười bảy tuổi người ta chẳng dễ gì buồn bực vì những chuyện không đâu bởi người ta còn yêu đời, còn mơ mộng lắm.

Nhưng cũng có một lần cơn mưa đường đột làm cô nhỏ phát khóc. Chiều tan học, cô nhỏ hăm hở đạp chiếc mini về nhà. Bỗng mưa. Cô nhỏ phải chạy xe vào trú dưới một mái hiên. Hôm đó, trời mưa

không biết tạnh, ào ào dai dẳng, ngỡ như có bao nhiêu nước cổ trút xuống thành phố này một lần bằng he6 t để hàng chục năm sau không biết gì mưa nữa. Cô nhỏ ngước nhìn trời ruột gan rồi bời... Tối nay, cô nhỏ tổ chức sinh nhật. Mẹ đã đặt cho cô nhỏ chiếc bánh sinh nhật ở một nhà hàng có uy tín của thành phố. Cô nhỏ đã gưì thiệp mời bạn bè đúng 7 giờ. Vậy mà, 6 giờ, cô nhỏ vẫn bị mưa giam chân trên đường phố, không muốn òa khóc sao được. Mưa chừng còn dai dẳng. Những người trú mưa dưới mái hiên đã hết kiên nhẫn lần lượt bỏ đi. Họ ào ra đường mặc cho mưa quất vào mặt, mặc cho quần áo, tóc tai ướt đẫm. Cô nhỏ cũng muốn ào ra đường nhưng bộ quần áo mặc trên người đã giữ cô nhỏ lại. Cô nhỏ bừa ấy diện chiếc áo dài may bằng thứ vải xoa trắng mịn và mỏng mảnh như mây khói. Chao ời, chỉ cần vài hạt mưa thấm ướt thì...

Cuối cùng thì còn cô nhỏ... và một người nữa trở lại dưới mái hiên. Một người con trai khoác trên người chiếc áo mưa màu xanh, lơ đãng nhìn trời, nhìn đất. Đôi khi, anh ta nhìn nhanh về phía cô nhỏ. "Hắn" có áo mưa sao còn đứng đây làm gì chứ? Định ám cô nhỏ chắc? Cô nhỏ cau mày, mắt dăm dăm vào hàng cây dầm ướt.

Bất ngờ cô nhỏ nghe tiếng bước chân anh ta đến gần:

- Bạn cần đi đâu gấp phải không?

Giọng anh ta rụt rè bên tai cô nhỏ, nhòa vào tiếng mưa rì. Ồ, lại định làm quen hả? Người ta đang bức lắm đây ! Cô nhỏ lặng thinh, không thềm trả lời.

- Bạn cầm lấy áo mưa... mà đi !

Giọng nói rụt rè của anh ta lại vang lên. Lần này, cô nhỏ quay người lại. Trước mặt cô nhỏ một anh chàng lớn hơn cô nhỏ vài tuổi, tóc cắt ngắn, khuôn mặt trông dễ ưa. Anh ta đã cởi chiếc áo mưa ra cầm

tay, lúng túng chìa cho cô nhỏ. Cô nhỏ suýt reo lên nhưng vẫn ngập ngừng hỏi:

- Anh cho tôi mượn thật à?

- Thật ! Ai dám đùa bạn...

Cô nhỏ băn khoăn:

- Thế anh... anh làm sao về nhà?

- À... à... tôi chờ mưa tạnh. Tôi không vội mà. À... à... mưa này với tôi có sao đâu... Tôi đi trần càng mát...

Anh ập úng, mặt đỏ bừng. Cô nhỏ đón lấy chiếc áo mưa, khoác lên người, vội vàng gài nút. Cô nhỏ ngược nhìn anh, ngượng ngùng cảm ơn rồi chạy chiếc mini ra đường. Trời vẫn mưa... mưa...

Buổi tối sinh nhật của cô nhỏ thật vui. Cô nhỏ vui chơi với đám bạn đến tận khuya, ăn thật nhiều bánh và uống thật nhiều nước ngọt.

Sáng hôm sau, cô nhỏ dậy muộn vừa dọn nhà vừa khe khẽ hát.

Mười bảy tuổi người ta hay hát lắm. Tất nhiên, chẳng cần phải hát trọn bài, thuộc câu nào hát câu đó. Mỗi bài chỉ hát vài câu cũng được. Hôm qua, người ta mới thêm một tuổi, người ta đã thực sự là "người lớn" rồi... Hát chán, cô nhỏ gấp chiếc áo mưa cho vào giỏ, lấy xe ra phố. Cô nhỏ tính đi trả chiếc áo mưa...

Đạp xe qua vài ngã tư, cô nhỏ chợt nhớ: cô nhỏ không hề biết địa chỉ của anh. Chiều qua, trong lúc vội vàng, cô nhỏ đã quên không hỏi anh địa chỉ. Còn anh, anh cũng quên không nói cho cô nhỏ biết địa chỉ của mình... Cô nhỏ đạp xe loanh quanh trên phố rồi trở về lòng buồn rười rượi. Chiều tan học, cô nhỏ lại qua chỗ trú mưa chờ anh đến lúc tối mịt...

Thành phố vẫn thế, thường có những cơn mưa bất chợt, ào tới rồi ào đi. Mưa tinh nghịch như lũ trẻ. Bây giờ chiều chiều ra phố, cô nhỏ

đều nhớ mang theo chiếc áo mưa của "người ấy". Và, dù có áo mưa, mỗi khi trời đổ mưa, cô vẫn tạt vào đứng trú mưa dưới một mái hiên, tán cây để tìm kiếm anh. Cô nhỏ cứ hy vọng, hy vọng... Mùa mưa qua đi, cô nhỏ không gặp lại anh. Mùa mưa năm sau, cô nhỏ vẫn tiếp tục kiếm tìm... Nhưng làm sao tìm được anh giữa thành phố rộng lớn này. Thành phố có quá nhiều khu phố, có quá nhiều đường phố, đường phố có quá nhiều mái hiên, tán cây để anh có thể đứng trú mưa...

Nhiều mùa mưa cứ thế qua đi...

Mùa mưa 1990

Đặng Trung Nhân

(Vũng Tàu)

Nguồn: suutap.com

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003